

כשר

עלון המשק

עלון 955

גבעת הים
הקיבוץ המאוחד

לז בסכת השלי"ב
14 בינואר 72

היית? לא!

היית השנה בחו"ל?
לא! אני עובד בשלחין.

היית זשנל חופש?
לא! אני לא בעיה.

היית בגיוסי הקטיף?
לא! אני צעיר.

היית סבן עבודה?
לא! אני לא משוער.

היית באסיפה?
לא! אני ברוצל.

היית במסיבת ע"ש - שבת?
לא! יש לי טלוויזיה.

היית בתהלוכת הענפים בחג הביכורים?
לא! לא היו לי אורחים.

(מתוך עמון זבת)

לקראת זינון על מיקומו של בית - הספר בגבעת חיים

באחת השבתות הקרובות (במקום אסיפה) חתקיים ישיבה של מועצת חינוך ומזכירות המשק, בה חידון בעיית מיקומו של בית הספר. ציבור החברים מוזמן להשתתף בישיבה, כדי לחוות דעה בבעיה גורלית זו אשר תקבע אח דמותו של בית הספר כעתיד.

השאלה היא אקטואלית ביותר, מאחר ואנו עומדים לבנות בקרוב בית כולל לכחה צעירה והבעיה היא איפה לבנותו. לענין זה מחיחס מאמרה של זיוה.

לדמותו של בית הספר בישובנו

לאור שליחת ילדינו מכיתות ההמשך לבית ספר איזורי, עלינו לבחון מחדש את בית הספר במקום ומבנה חברת הילדים.

במשך שנים היה בית הספר מפוצל, וחלק מכיתותיו נמצא במרחק גיאוגרפי ניכר ממשנהו, מה שהפריע לבניית חברת ילדים גדולה, רב-גילית מ - ב' עד ט' כדוגמת משקים רבים אחרים בקיבוץ המאוחד, וכן ליצירת צוות מחנכים (מורים ומטפלות) מלוכד בגילים הנ"ל. היו שנים שהיינו ברוכים בכיתות מאוכלסות ורצופות וגם אז כיתות ב' עד ו' היו בשטחו הדרומי של המשק והיו את "השכבה הצעירה" וכיתות ז' - י"ב היו בחלקו הצפוני של המשק והיו את "השכבה הבינונית" ו"נעורים". הקשר בין השכבות היה רופף ביותר מפאת ריחוקן, בעצם לא היה קיים כלל, אך לפחות מספר הילדים בכל שיכבה היה רב. לצערנו, זה מספר שנים יש לנו כיתות קטנות ולא רצופות (כיום יש לנו מ - ב' - ט' רק 5 כיתות) וגם הן מחולקות לשניים, ג' - ה' בדרום ו - ז' - ט' בצפון.

היות ואנו עומדים, החל משנת הלימודים תשל"ג, להוציא כל שנה כיתה מהגן ובמספר ילדים סביר, ברור לנו כבר עכשיו שהמבנים לא יספיקו ועלינו לבנות "בית כולל" כבר בשנה הבאה, ולכן נשאלת השאלה: היכן נבנה אותו? נראה לי שיש לבנות כל בניה חדשה אך ורק בשטח בית-הספר ולגמור אחת ולתמיד עם הפיצול והפירוד הקיים בכיתת הספר היסודי שלנו. ואביא כמה נימוקים לכך:

(1) חברת ילדים. לדעתי זהו הזמן להתארגן לקראת עתיד בית ספרנו ולהקים סוף סוף בביתנו אנו חברת ילדים גדולה, שתכלול את הכיתות ב' - ט', בה יהיו הגדולים אחראיים ונושאים בעולה. לא תיתכן חברה כזו אם יהיה מרחק גיאוגרפי גדול שיצור חייץ בין הכיתות וממילא תהינה שתי חברות קטנות שהן חסרות תוכן ממשי, ומדוע? "חברה צעירה" מתנהלת ע"י המורות והמטפלות, כי ילדיה בגיל 10 אינם בוגרים מספיק כדי להעביר מנסיונם לקטנים מהם וכן לנהל חיי חברה באופן עצמאי, הם גם אינם מספיק גדולים שילד בן 8 יקבל מהם מרות, מרחק הגילים קטן ע"י, ומצד שני - מה עם כיתה ו' שעליה לעבור פיתאום מ"החממה" לשטח בית הספר, ולחטיבה עדיין אינה שייכת? לכן כדי ליצור חברת ילדים גדולה בעלת תוכן אמיתי עלינו לרכז את כל הכיתות בשטח אחד, מה עוד שאחד התכנים העיקריים של חברה כזו הוא משק בית-הספר, המהווה ציר לפעילות ולהתענינות של חברת הילדים. משק זה הוקם כידוע בשטח בית-הספר, הוא עתיד לגדול ולהתפתח והריחוק הגיאוגרפי מונע כעת השתלבותם של ילדים צעירים יותר בתוכו.

(2) הבעיה הלימודית. תוכניות לימודים משתכללות והסלויזיה וכן מכשירי עזר רבים אחרים, ביניהם אור-קוליים, חופסים מקום חשוב בהוראה. המקצועות כגון טבע, אנגליה, מוסיקה, החשמלות, מלאכה וציור נלמדים במקומות מיוחדים לכן ואין המורה עובר בכיתות כמו פעם. לכן כבר בכיתה ד', וב- ה' בודאי על הילדים "לרוץ" כמעט יום יום את המרחק הגדול בין כיחם עד שטח בית הספר, מה שגורם להפסד זמן ולמאמץ מיותר. יש לציין שגם הקשר בין המחנכים נפגע עקב המרחק והפיצול.

(3) שמעתי אומרים, שלא יתכן שילדים רבים בני 7 - 10 יגורו רחוק מהוריהם. ובכן כיום לאחר בניית שיכון וחיקים צפוניים לבית הרופא, נחקצר המרחק. וראה זה פלא, דוקא לכל ארבעת המשפחות הגרות בו יש ילדים בשכבה הצעירה במרחק רב. אם כן מדוע לא יתכן להפך - שלהורים הגרים בשיכונני חצר יהיו ילדים בשטח בית הספר? ומה על אותם הורים הגרים בשיכונני עולים מרוחקים ולהם חינוקות בבית ג'?

הגשק ק"א 5

באולם עין - השופט ואצלינו

באולם של המועצה האזורית מגידו יש 1000 מקומות והוא מתנהל על ידי חברים מקבוץ עין - השופט - הוא הקבוץ שבנה את האולם לפני 15 שנים בערך - והיה זה האולם הראשון הגדול בחנועה הקיבוצית. לפני הדו"ח השנתי מניהול האולם הזה ולדעת יש לנו מה ללמוד ממנו:

בתקופה מ - 1.10.70 עד 30.9.71 החקיימו 30 מופעים שמתחלקים ל: 10 הצגות חאטרון (כולל מלבד 'טבימה', 'הקאמרד' וחיפה גם 'בימות' וחאטרון גודיק), 4 קונצרטים (חזמורת ומקהלות), 5 מופעי פולקלור ושירים, 6 מופעי בידור (קל), 3 מופעי מחול ו- 2 הצגות ילדים. ב - 30 מופעים אלה חזו 28.000 צופים ולכן בממוצע היחה חפוסה של 933 מקומות מן ה - 1000 למופע דהיינו 93,3%. אזור הרי אפרים מאוכלס ברובו קיבוצים והקהל מן המושבים הוא קטנטן ומבוטל ביחס לקהל הקיבוצי.

עד הנה הדו"ח שנראה לנו לדוגמא הן בחפוסה המקסימלית של האולם והן בחלוקה השמולה בין מופעים רציניים ובידור קל. רק שאילה אחת נשארה לנו לשאול את החבר אלכס מאיר, איש עין - השופט, שניהל את האולם בשנים האחרונות: מהו החקציב האישי להצגות שעומד לרשותו של כל חבר קיבוץ ומאפשר לו להנות מכל כך הרבה הצגות ומופעים? ואז מחבר שהחקציב דומה מאוד לזה שלנו אלא שהחברים מוסיפים בממוצע - 35 ל' מהחקציב השנתי האישי שלהם - אשר גם הוא דומה לשלנו - כדי להנות מכל המופעים שמחיימים באולם האיזורי (לעיר כמעט ולא נוסעים להצגות!)

ולנעשה באולם שלנו - ביח שרת - החקנו מספרים לכסאות ולשורות והדפסנו כרטיסים. המופעים הקרובים יחקיימו בהחאם לתכנית שכבר פרסמנו: ביום ב' 17.1 - חוה אלברשטיין, יום ה' 27.1 - "הימים הבאים", ביום ד' 2.2 - "הגשש החיור". רק הצגת הבימה "הצוענים של יפו" התבטלה כיוון שישובי הסכיבה חזו בה כבר בתל - אביב (למרות הכטחות רבות לבא לאולמנו לראותה) ולכן לא היה סיכוי לקהל במספר מספיק. אי לכך חערך אצלנו הרשמה מחודשת להצגה זו לבית הבימה בתל - אביב. בחאריך 14.2 חקייים בכיח שרת הצגת חאטרון גודיק "מר טליק", ב - 9.3 יציג החאטרון הקאמרי את "הפקודה", ב - 14.3 חנגן החזמורת הקאמרית הכין-קיבוצית וב - 22.3 תבצע בימת הקיבוץ את "מילקווד" מאת דילן תומס. פרטים נוספים על המופעים הנ"ל בלוח המודעות. גם בחדרי החרבות של ביח שרת החקדם משהו: הותקנו סוף סוף המזגנים - בארכיון, בחדר העיון (לחוגים, ישיבות, מקהלה ועוד..). ולסיפריה (אשר טרם עברה) והחיומם מאפשר פעילות מוגברת בכל החדרים האלה. רק צורך דחוף אחד טרם בא על סיפוקו: חסרה אם הבית וכחוצאה מכך הביח מוזנח ומלוכלך - האם החברים מבינים את המצב?

אוריאל נהרי

מידענות ועדת הכשרה

ועדת הכשרה בהרכבה החדש התכנסה לישיבתה הראשונה. בישיבה זו הוחלט על חלוקת עבודה פנימית בועדה. מעתה יקבל על עצמו אמיר אסף את הקשר עם הלומדים במוסדות אקדמאיים. הסטודנטים שלנו מוזמנים לפנות אליו בבעיותיהם וכמו כן יפנה אמיר אליהם ישאל ויחפצין בלימודיהם.

ענין הספרים ללומדים בוא בעייה שעוד לא מצאנו לה פתרון טוב. אהוד טל וגינה שחר ירכזו את הטיפול בבעיה זו. לשם כך הם יערכו רישום כל הספרים שנרכשו ע"י הלומדים בשנים האחרונות.

החללנו את הדיון בהכשרות ארוכות לשנת תשל"ג. ההרשמה למוסדות האקדמאיים כבר החלה ומסתיימת בחודש פברואר, על כן עלינו להזדרז בדיוננו.

יובל נהרי

ש ל י ח י מ
כ ו ת ב י מ

ח ג ו כ ה ב ג ו ל ה ... ? !
מכתב זה התקבל מדוד עם סגירת העלון הקודם ועל כן האיחור הדב.
20.12.71 - טורנטו

הערב מדליקים נר אחרון של חנוכה. בחוץ שלב רב וקר. בעוד שבוע חוגגים כאן את הקריסמס. אצלכם ודאי לא חוגגים את החג

הזה ואין צורך להסביר לילדים מדוע מקשטים את הרחובות, העצים, החנויות והבתים בכל מיני נורות צבעוניות ולמה כל כך הרבה אנשים קונים עצים ומכניסים אותם לתוך הבית ולמה החנויות מלאות באלפי אנשים קונים בלי סוף. ולמה כל היום הסלויזיה מדברת על הסנטה קלוז.
חנוכה בגולה זה לא כמו חנוכה בישראל ובקיבוץ במיוחד. לפני שבוע ערכנו מסיבת חנוכה בתנועה. הילדים התכוונו למסיבה חודש ימים, הכינו מקהלה בעברית (המנצחת היתה: אסנה עין-דר) להקת ריקוד (ריקודים ישראלים), מסכת באנגלית ובעברית. גיטרות, שירה בציבור וריקודים. הילדים גדלקו לרעיון המסיבה ועבדו קשה כדי שהיא תצליח. החלטנו להזמין למסיבה את כל ההורים וכל חברי המפלגה שלנו. קיוונו שבחודמנות נדירה זאת, כאשר חברי התנועה מכינים תוכנית יפה, נצליח להביא גם את הדור המבוגר ויחד לחוג את חג החנוכה, מתוך השתייכות לעם היהודי בכל הדורות ובציקר לעם היהודי הישן בישראל ונאבק על קיומה. המסיבה היתה מאוד מוצלחת. הגיעו כ- 200 איש וזה מספר עצום במושבים שלנו כאן, אבל מכהינתי היתה אכזבה. מתוך 200 איש שהיו - 100 חברים מהתנועה וס"הכ 60 הורים ועוד 40 חברי מפלגה. בירלתי מה הסיבות והסתבר לי שחלק מההורים שיחקו קלפים בבית (להם זה היה הרבה יותר חשוב מאשר לבוא למסיבת חנוכה) וחלק עבדו בחנויות שלהם ולמה? ... הרי המסיבה התקיימה ביום שישי בערב בשעה 9.00 ובכך הסיבה היא שזה שבוע ימים לפני הקריסמס של הגויים וזו התקופה שבה מרוויחים הכי הרבה כסף במשך השנה ואיזה יהודי נכון יותר על הכסף ויבוא למסיבת חנוכה של בנו?

כן, חנוכה מהחנה בצורה קשה עם הקריסמס הנוצרי ונדמה לי שיותר יהודים נדבקים בהופעות הלואי של קריסמס, מאשר גויים באוירה החיובית של חג החנוכה!! כל אלה הן חלק ממחלות היהודים בגולה, אין צורך לספר לכם שיש התבוללות מתמדת, ויש נשואי תערובת. תפקידם של השליחים כאן הוא לנסות לשמור על הקיים ובמידה האפשר לעודד כל נסיון של קרבה ליהדות ובסופו של דבר, אולי גם לעלות כמה יהודים לארץ. נראה לי כי תפקידו הראשון של כל שליח בגולה ושל כל ישראלי הנמצא בחו"ל, הוא לחנך ליהדות. רבים מהשליחים מנסים לתור בתו הספר היהודים, דבר לא כל כך קל. לא כולם כל כך ציוניים ולא כולם מעוניינים שאצלם בבית הספר יסחובו לו איזה "שליח" ישראלי ויבלבל לילדים את המח. לאחרונה קצת חל שינוי ביחס לנושא החינוך ויש יותר הבנה מצד מנהלי בתי הספר. אחד מהמקצועות החדשים שלי כשליח הוא הוראה. אני נכנס פעם בשבוע לבית ספר

עברי ע"ש "ביאליק" כ-400 ילדים בכיתות א' עד ט'. שפת הלימוד היא עברית ולא יאומן, הילדים מדברים עברית וזה הישג עצום!! הם בקיאים בגיאוגרפיה של ישראל, בהסטוריה ואפילו במה שמהרשש עכשיו למרוח שלפעמים יש סילופים רבים. אני נמבש עם 6 כיתות כ-200 ילד. בסורנטו יש עכשיו 4000 ילדים יהודים הלומדים בבתי ספר יהודים יומיים. ובאופן יחסי למספר היהודים כאן זה פנטסטי. אם יש איזה סיכוי לשמור על היהדות, זה רק ניתן ע"י חינוך הנוער וחינוך הנוער מתחיל בבית הספר ונמשך בחנועה. הדור הראשון (ההורים) מאוד ציוני וחי את בעיות המדינה שלנו בצורה די אנטנסיבית אבל זה מה שקוראים אצלנו "ציונות" של גולה. מדברים הרבה, מתעניינים, דואגים לישראל, שולחים כסף ואינם חושבים לעלות. הם כבר מבוגרים מדי לדעתם. הדור השני מדבר הרבה פחות, כמעט לא מתעניין בבעיות ישראל ואפילו המסורת היהודית זרה לו (כמו מאכלים יהודיים, ספרות, חגים ועוד).

לא מזמן הוזמנתי למסיבה של אחד הארגונים היהודים במפלגה שלנו. כשהגעתי ראיתי שמבוכים איזה שחי משפחות לכבוד נסיעתם לארץ, נותנים להם מחנוה, מתנשקים, יש דמעות והרבה יין ואוכל. שאלתי כך בחמימות, אבל בזהירות - האם הם עולים לארץ? וכמעט החתלפתי כאשר נאמר לי שהם יוצאים לחודשיים של טיול בארץ!!
רציתי רק לחת לכם קצת מושג על המהרשש כאן ולנצל את ההזדמנות כדי לומר לכולם חג שמח.
בשבוע הבא אנחנו יוצאים עם הילדים מהחנועה לשבוע ימים של מחנה חורף. התחלתי כבר להתאמן בהחלקה על קרח ובהתגלשות בשלב. זה ודאי יהיה נחמד.

ולבסוף אני רוצה לומר לכם, כי אין אתם חשים עד כמה שהקשר עם הבית חשוב במיוחד בחפיד שאני ממלא, כאשר לא חמיר זוכים בו לתוצאות חיוביות.

שלכם
דוד עין-דר
* * * * *
ש ו ל ש
* * * * *

(ללא כותרת)

כתיבת שורות אלו באה מהטעם הפשוט, שזכותו של הקבוץ וכל חבר בו לדעת למה ומדוע לאחר 20 שנות גידול, חינוך ו"טיפוח" אני מנחק את עצמי.

ההנחה הראשונה שאני מעלה בפני הקורא היא שעזיבתי את גבעת חיים הינה בעד ולא נגד, כלומר בעד פיתוח אישייתי, בעד הרחבת אופקי, בעד צבירת ניסיון והעמדת עצמי במבחן - בקצור אולי בעד בניית עצמי כחבר קבוץ בשל יותר לחיים אלו אשר מבחינות רבות נראים לי כמסוככים ומורכבים יותר מכל חברה אחרת. מכאן ברור שלטווח ארוך אני מתכוון לחיות בקבוץ או בצורת חיים דומה לו.

מה פרוש פיתוח האישי, פיתוח האופקים וצבירת ניסיון? בנושא ההשכלה ישנן שתי אפשרויות: האחת ללמוד בעוד 5 שנים "עם" משפחה, "עם" ריחוק מהידוע שכבר צברתי ו"עם" יכולת קליטה, ניתוח ובהירות מחשבה פחותים מאשר כעת. האפשרות השנייה היא ללמוד מיד עם תום השרות, אני בוחר באפשרות השנייה. את בעית הלימודים אני סבור שהקבוץ לא יכול לפתור לי מיד וגם אין לי שום זכות מוסרית לבקש זאת ממנו. בנושא ניסיון החיים אין לדעתי אפשרות ללמוד מאחרים שכביכול כבר "יודעים" מה טוב ומה רע, משום שהניסיון הוא פשוטו כמשמעו: העמדת חכונותיך, עקרונותיך ואופייך במבחן שבו אחת נבחן לבדך ובתנאים שונים.

ייתכן שצריך להתחיל את המבחן בתוך הקבוץ ולא דווקא מחוצה לו אך לאחר שאתה כבר חי בקבוץ, קשה יותר לעזוב אותו, כפרט שאתה יוצא ללא אמצעים ומפסיד חקופה שבה השקעת מרץ ויוזמה בענין שאתה מראש מטיל ספק באמינותו.

הזכרתי שאיני עוזב כאות מחאה, למרות שיש לי הרבה טענות לגבעת חיים איני רואה לעצמי שום זכות לפרטן משום שבמילים לא היפחרנה הבעיות אלא במעשה שאני בשלב זה איני שותף לו.

כל מה שאני יכול לומר הוא - חודה על מה שקיבלתי וינקתי מהמקום. איני מציע את הדרך שאני נוקט בה לכל חוזר צבא אלא לי לעצמי בלבד.

מחי שלך

* * * * *

אחרי החלטה

מפאת מחלה לא השתתפתי באסיפה בה נפלה ההכרעה הגורלית על עתיד בית ספרנו. 25 הצביעו בעד הצטרפות לביה"ס המשותף במעגן מיכאל ו - 18 בעד הצטרפות למוסד החינוך - כי "רמת הפר" שבמעברות. איני יכולה שלא להביע מחשבותי והערותי על החלטה - הצבעה זו, שהקיפה סה"כ 43 קולות.

הניסוי החינוכי - לימודי שמחנכי מעגן מיכאל בשיחוף עם מחנכי יתר קיבוצי חוף - הכרמל עומדים להקים, משכנע מאוד ונראה גם לי חשוב. הגיע הזמן שבתי ספר קיבוציים יצאו מן השגרה ויהיו המובילים בדרך החינוכית בכוח הנעורים כשם שהוכיחו ייחודם בחנוך בגיל הגן ובכיתות הנמוכות בביה"ס. כל בכל אופן היה בקבוץ המאוחד ובקבוץ הארצי, בחנוכה האיחוד ראו חלק גדול מהמחנכים חשיבות בנאמנות לקו הממלכתי.

המשך בעמוד 7

כל אותם הדברים היפים כגון המסגרת המיוחדת שמאפשרת לנו ולנערה מלוא התפתחות ומצוי עצמם, מסגרת שלא לפי גיל אלא על פי נטיות וכישורים, ידענו עליהם ועל הניסויים שנעשו בשטח זה באירופה ובאמריקה. אבל בתנאי ישוב קבוצי בודד לא ניתן (בנקל) להגשימן, והעובדות מעידות על כך. מה הגיוני יותר מזה, עם ההתעוררות והתנופה החדשה שיש בעידן בתי הספר האזוריים, לאמץ לעצמנו, או לנסות לאמץ כל אותן השיטות והניסויים שחלמנו עליהם.

ברוכים-מחנכי מעגן מיכאל ושותפיהם שחפשו יוזמה, וחפשו גם זוג מדענים פסיכולוגים מהטכניון שידריכום ויסייעו להם. אני מאחלת לביה"ס בחוף הכוהל הצלחה מקרב לב, מה גם שבהצלחתם יאירו את הדרך לאחרים, ילמדו מנסיונם, ויוכלו לעשות כמוהם בכל אזור ואזור. על כן לא מובן לי, מדוע בנינו, בני האזור שלנו, יצטרכו לנדוד למרחקים ולהוסיף על סדר יומם המלא בלאו הכי, למעלה משעה נסיעה בדרכים. האם מחנכי חוף הכרמל היו שולחים את בניהם ובנותיהם לקבל חנוכה בעמק חפר או בגוש זבולון? האם לא היו אומרים, אילו היו מציעים להם אפילו הצעה מושכת ומפתה: הבה נעשה זאת בעצמנו?!

זאת ועוד. מסבירים לנו, בית ספר זה שבחוף הכרמל יהיה אמנם יקר, אבל חנוך טוב עולה בכסף רב. נכון, עלינו להיות מוכנים למאמץ כספי עבור הנקר לנו מכל, חנוך ילדינו. אך לא נקל ראש בעניין. נדמה לי שעדיין אין מדע מספק אצלנו על היקף ההוצאות לאלה היושבים במרכז האזור ההוא, לא כל שכן מי שיבוא ממרחקים, והסובסידיות הממשלתיות לא יכסו על כל היוקר. מרחק גיאוגרפי לא מוסיף קושי כספי בלבד, הוא מקשה גם על הקשר שבין הורים לביה"ס, בין המשק בכלל לביה"ס. ומעל לכל, ידוע שעסקי הנודע אחד הלימודים הם בעיה ראשונה במעלה, שמחריפה והולכת. ראינו איזה זיק של תקווה לשפור המצב בהקמת חברת ילדים איזורית. זה כמובן יורד מהפרק כשבמשק היום מתקטרים לחברה של ביה"ס שהוא מחוץ לאיזור.

המשקים השותפים בחוף הכרמל משתרעים מ"החותרים" בצפון עד "שדות-ים" שבדרום ועד ל"רגבים" ו"בית-אורן" שבמזרח. יש ביניהם משקים שהמרחק בינם לבין מעגן מיכאל גדול למדי, אך בהיותם משקים זעירים ומבודדים אין להם ברירה אחרת. אבל אנחנו, וכי חסרים חניכים וכוחות הוראה צעירים באזורנו?

אני מאמינה שהחומר האנושי בין מחנכי איזורנו, כולל אלה ש"ברמות חפר" שבמעברות לא נופל מזה שבחוף הכרמל. ייחכך, כי אילו היינו מצטרפים ל"רמות חפר" היינו מתוך השוני שבתנאי המקום, מתחילים יותר מאוחר בנסוי ובדרך החדשה כדוגמת מעגן מיכאל, ואולי גם היינו יכולים בינחיים להסיק משהו מהניסוי החדש. אבל, האם זה, כלומר איחור מסוים ואולי גם מאבק על תחילת הדרך המסויימת, מצדיק את ההתלבטות שנתקבלה? הלואי ואחבדה, אבל אני צופה בכיה לדורות. ושאלה בפני: החלטה גורלית כזאת מתקבלת ללא נוכחות נציגי ועדת החנוך המרכזית שליורנו. בדיונים ובלבטים בשאלה זו עד כה?

תרצה נהרי